

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **A. F.**, nar. X
státní přísl. X
zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem náměstí 28. října 9, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 2. 7. 2020, č. j. OAM-318/ZA-ZA11-ZA21-2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 2. 7. 2020, č. j. OAM-318/ZA-ZA11-ZA21-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu se zastavil.

II. Žaloba

2. Žalobce především uvedl, že v ČR pobývá od roku 1997, má zde trvalé zázemí společně s manželkou a dcerou. Pracuje jako OSVČ, má zde firmu a dům zatížený hypotékou. Trpí osteoporózou a čeká ho operace zad. Pochází z Ukrajiny, ale tam již několik let nemá žádné zázemí. Má i státní příslušnost Rumunska, kterou nabyl díky rodičům, ale k Rumunsku nemá žádné vazby. Dále uvedl, že v současné době probíhá řízení o zrušení jeho trvalého pobytu, a proto požádal o mezinárodní ochranu. Žádal doplňkovou ochranu, neboť pokud by byl nucen opustit ČR, bylo by porušeno jeho práva na soukromý a rodinný život zakotvené v čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tím, že by musel opustit dceru, pak by zároveň porušen nejlepší zájem dítěte, který je zakotven v čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný se však těmito skutečnostmi vůbec nezabýval a toliko řízení zastavil z důvodu toho, že žalobce a státní příslušnost Rumunka a je tudíž občanem Evropské unie. Žalobce je však především státním příslušníkem Ukrajiny a jeho rumunské občanství je čistě formální. V posuzovaném případě tvrzené důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci znemožňují využít efektivně a reálně dosažitelné ochrany Rumunska. Žalovaný tedy nemohl zastavit řízení z toho důvodu, že žalobce je občanem EU, aniž by zohlednil, že efektivní ochranu žádného z členských států fakticky využít nemůže. Žalovaný měl jeho žádost meritorně posoudit.
3. Žalobce dále zdůraznil, že je jediným živitelem rodiny, neboť jeho manželka je v invalidním důchodu a není proto schopna rodině obstarat prostředky na obživu. Jeho dceři je 12 let a navštěvuje základní školu, a pokud by musel opustit ČR, poznamenalo by ji to i psychicky. Jeho vycestování by tak způsobilo závažnou újmu psychického i ekonomického původu jemu i jeho rodině. Situace, kdy je manželka i dítě prakticky odkázáno na péči žalobce pak nepochybně může svou mimořádností odpovídat případu, kdy již pouhá nutnost vycestování z ČR by mohla být nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života (žalobce zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. Sp. zn. 3 Azs 256/2014).

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný především uvedl, že v souladu se zákonem o azylu se členské státy Evropské unie navzájem považují za bezpečné země původu. Žádost příslušníka členského státu o azyl proto může jiný členský stát zvažovat toliko v taxativně vypočtených případech, a to s ohledem na konkrétní případ, pokud Rada na základě čl. F. 1 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii rozhodla, že členský stát, jehož příslušníkem žalobce je, se dopouští závažného a dlouhotrvajícího porušování zásad uvedených v čl. F. 1. odst. 1. Rumunsko lze považovat za bezpečnou zemi původu, neboť ve vztahu k tomuto státu nenastal žádný z případů uvedených pod písm. a) až d) Protokolu o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie. Žalovaný proto považoval žalobu za nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední

povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

6. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
7. Podle § 10 a odst. 1 písm. a) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná byla-li podána občanem Evropské unie, který nesplňuje podmínky stanovené právem Evropské unie.* Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
8. Soud k věci uvádí, že mezi účastníky není sporné, že žalobce je i občanem Rumunska, které je stejně jako Česká republika členem Evropské unie. Žalobce přitom svou státní příslušnost k Rumunsku ani nezpochybňuje. Soud k věci dále uvádí, že právem Evropských společenství, na které odkazuje § 10a písm. a) zákona o azylu je již zmíněný protokol o poskytování azylu státním příslušníkům členských států Evropské unie, který podle čl. 311 Smlouvy o založení Evropských společenství tvoří její nedílnou součást. Podle jediného článku tohoto protokolu, *se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se členské státy navzájem považují pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu za bezpečnou zemi původu. Žádost příslušníka členského státu o azyl může proto jiný členský stát zvažovat nebo přijmout k dalšímu zpracování pouze v následujících případech: a) jestliže se členský stát, jehož příslušníkem je žadatel, rozhodne poté, co vstoupí Amsterodamská smlouva v platnost, využívaje článku 15 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přijmout opatření, která se na jeho území odchylně od povinností vyplývajících z úmluvy, b) jestliže bylo zahájeno řízení podle čl. 7 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii a Rada o něm ještě nerozhodla; c) jestliže Rada na základě čl. 7 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii rozhodla, že se členský stát, jehož příslušníkem je žadatel, dopouští závažného a dlouhotrvajícího porušování zásad uvedených v čl. 6 odst. 1; d) jestliže členský stát s ohledem na žádost státního příslušníka jiného členského státu o azylu rozhodl jednostranně; v takovém případě bude Rada neprodleně informována; při zkoumání žádosti se vychází z domněnky, že žádost je zjevně neodůvodněná, aniž je jakýmkoli způsobem ohrožena rozhodovací pravomoc členského státu.* Žalobce má státní příslušnost Rumunska, tj. z členského státu Evropské unie. Ze správního spisu přitom nevyplývá a ani v průběhu řízení před soudem nebylo zjištěno, že by v Rumunsku nastaly okolnosti podřaditelné pod výše uvedená ustanovení Protokolu. Lze tudíž přisvědčit závěru žalovaného, že žádost žalobce je nepřijatelná, neboť byla podána občanem Evropské unie, přičemž je splněna i podmínka uvedená v dovětku § 10a písm. a) zákona o azylu. Podle názoru soudu není pak pro posouzení rozhodné, zda žalobce má v členském státě, jehož je občanem, zázemí či nikoliv, jak namítal žalobce.
9. Žalobce především namítal, že měla být posouzena možnost udělení doplňkové ochrany dle § 14 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť v jeho případě by došlo k zásahu do soukromého a rodinného života. Soud k tomu odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č.j. 4 Azs 1/2011-89 v němž je mj. uvedeno: „Nejvyšší správní soud předepisuje, že při posuzování této otázky vycházel z právního názoru vysloveného ve shora zmíněném rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, jehož závěry je povinen respektovat.
10. V odůvodnění rozsudku rozšířený senát uvedl: „*Správní orgán v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu zkoumat,*

zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. To tedy znamená, že přípustnost opakované žádosti je třeba posuzovat jak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení azylu, tak z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení doplňkové ochrany. Přitom i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

11. Dále konstatoval, že „... správní orgán je povinen zkoumat v průběhu řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany.
12. *Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zastaví. Zastavuje-li správní orgán řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně (tzn. ani o azylu, ani o doplňkové ochraně), rozhodovat.“*
13. Je nutno připustit, že závěry uvedené v rozsudku rozšířeného senátu se vztahovaly k jinému důvodu, pro nějž je správní orgán oprávněn řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastavit, konkrétně důvodu uvedeného v § 10a písm. e) zákona o azylu, podle kterého je žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud má nicméně za to, že uvedené závěry je třeba aplikovat rovněž na posuzovanou věc, neboť naroveň tomuto důvodu nepřipustné žádosti je postaven též důvod, který byl žalovaným použit v projednávané věci, a to důvod uvedený pod písm. a) téhož ustanovení, podle něhož žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, byla-li podána občanem Evropské unie, který nesplňuje podmínky stanovené právem Evropských společenství. V obou případech je důsledkem nepřipustné žádosti zastavení řízení před správním orgánem podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Na oba případy je pak nutno aplikovat závěr rozsudku rozšířeného senátu, podle něhož zastavuje-li správní orgán řízení o udělení mezinárodní ochrany, nemůže zároveň o věci samé, tedy o mezinárodní ochraně [tzn. ani o azylu včetně humanitárního), ani o doplňkové ochraně], rozhodovat. Ve smyslu závěrů téhož judikátu rozšířeného senátu je tudíž povinností správního orgánu náležitě posoudit podmínky nepřipustnosti žádosti, tedy v daném případě podmínky ustanovení § 10a písm. a) zákona o azylu, tedy zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany je občanem Evropské unie, který nesplňuje podmínky stanovené právem Evropských společenství.“

14. S ohledem na výše již citované závěry rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 3 Azs 6/2011, je tudíž možno uzavřít, že žalovaný nepochybil, pokud za situace, kdy žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany shledal nepřipustnou a v důsledku toho řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu, nerozhodl zároveň o udělení doplňkové ochrany, jak žalobce v žalobě požadoval.

V. Závěr a náklady řízení

15. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
16. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. února 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.